

1.3. Op 12 augustus 2025 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van M.M.A., eerste verzoekster, luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Angolese nationaliteit te hebben en etnisch Bakongo te zijn. U bent geboren op [...]1965 in Uige, waar u gewoond heeft tot u in 1985 naar Luanda verhuisde. U trouwde in 1983 met E. M., een militair die eerst bij de Tropa Guarda Fronteira Angolana (TGFA) werkte en daarna grenswacht werd in Cabinda. Jullie kregen zes dochters waarvan de jongste, P., mee met u naar België kwam. Uw dochter H. woont al sinds 2017 in België maar met haar heeft u geen contact, de rest van uw kinderen woont nog in Luanda. E. werkte in Cabinda en kwam om de zeven à acht maanden een week naar huis in Luanda.

Uw man werd er op een gegeven moment van verdacht lid te zijn van het Frente para a Libertação do Enclave de Cabinda (FLEC). Dit kwam u te weten in februari 2022 doordat er militairen naar uw huis kwamen die dit tegen u zeiden vooraleer ze uw dochter P. en u hardhandig meenamen. Jullie werden dan vastgehouden in het politiekantoor, na een week werden jullie overgebracht naar een ander politiekantoor waar jullie drie maanden opgesloten zaten. Jullie zijn kunnen ontsnappen met behulp van J., de chef van de plek waar jullie zaten opgesloten. Omdat jullie oorspronkelijk uit dezelfde streek kwamen en hij geloofde dat jullie niets wisten over uw man besloot hij jullie te helpen. P. had een wonde aan haar been door het geweld waarmee jullie door de militairen werden opgepakt die maar niet genas. Joao heeft toen samen met een collega J(x) geregeld dat jullie voor een operatie aan haar been naar een ziekenhuis konden gaan. Na die operatie nam hij jullie 's nachts mee naar een huis van hem dat aan een kerk lag. Daar verbleven uw dochter en u van augustus 2022 tot februari 2025. Toen kwam J. naar dat huis met de mededeling dat hij documenten voor jullie in orde gebracht had zodat jullie het land konden verlaten, u wist tot dan toe niet dat het plan was om weg te gaan uit Angola. J. nam samen met jullie het vliegtuig tot België, waar jullie aankwamen op 18 februari 2025. U nam afscheid van J. op de luchthaven en diende nog dezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in België in.

U vreest bij terugkeer gedood te worden door de politie.

Ter staving van uw verzoek legde u uw Angolese identiteitskaart voor. U bezorgde op 16 juli 2025 via uw advocaat enkele opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uw asielaanvraag is niet geloofwaardig omwille van onderstaande redenen:

*U slaagt er niet in om de grond van uw vrees aannemelijk te maken, namelijk dat uw **echtgenoot ervan verdacht werd lid te zijn van het FLEC**. Zo weet u niet waarom E. ervan verdacht zou worden lid te zijn van het FLEC, noch wie hem daarvan verdacht (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 04/07/2025, p. 15). Het eerste wat u hiervan gehoord zou hebben is wanneer de militairen die u oppakten dit tegen u zeiden (CGVS, p. 15). U geeft ook aan dat u geen stappen heeft ondernomen om erachter te komen waarom of door wie E. verdacht werd lid te zijn van het FLEC (CGVS, p. 15).*

U weet ook de mening van uw man over het FLEC niet omdat jullie het daar nooit over gehad hebben (CGVS, p. 15). Deze houding van schijnbare desinteresse wijst geenszins op een ernstige vrees die uit dit gepercipieerde FLEC-lidmaatschap van uw echtgenoot zou voortkomen. U verklaart dat uw man voor zijn werk als grenswacht in Cabinda werkte, uw kennis over het beroep van E. is echter ook heel beperkt, waardoor u niet kan overtuigen dat hij effectief in Cabinda werkte. Zo kan u niet preciseren welke taken E. uitvoerde of wat zijn precieze functie was, u zegt enkel dat de mensen van de grenswacht de grens tussen Angola en Congo-Brazzaville bewaken (CGVS, pp. 13-14). Gevraagd om zijn uniform te beschrijven geraakt

u niet verder dan te zeggen dat het groen is (CGVS, p. 14). U weet ook niet of hij soms in aanraking kwam met het FLEC tijdens het uitoefenen van zijn werk (CGVS, p. 15). U wijt deze gebrekkige kennis aan het feit dat E. maar om de zeven à acht maanden een week thuiskwam in Luanda en voor de rest in Cabinda verbleef (CGVS, p. 14). Van een echtpaar dat al sinds 1983 getrouwd is kan echter wel degelijk verwacht worden dat u op zijn minst enige informatie hierover zou hebben of u hier met u echtgenoot over gepraat heeft in de voorbije 42 jaar, quod non (Verklaring DVZ d.d. 04/06/2025, vraag 16a; CGVS, pp. 13-15). Dit is tevens incoherent met de verklaring van uw dochter die aangeeft dat uw echtgenoot om de twee à drie maanden in Luanda was bij jullie (notities persoonlijk onderhoud dochter CGVS [...] d.d. 04/07/2025, p. 13, toegevoegd aan het administratieve dossier), wat de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondergraaft.

Ook de **arrestatie en opsluiting van uw dochter en uzelf** kan u niet aannemelijk maken. Zo zijn er flagrante en onverklaarbare incoherenties tussen de verklaringen van uw dochter en u hierover, die de geloofwaardigheid van uw beweringen op ernstige wijze ondermijnen:

- Op een u onbekende dag in februari 2022 kwamen er militairen naar jullie huis op zoek naar E.. Gevraagd naar de kleur van de vrachtwagen waarin zij kwamen zegt u stellig dat dit blauw was, de kleur van de politie, en verduidelijkt u dat de hele wagen blauw was (CGVS, p. 16). P. geeft echter aan dat de wagen groen was, en verduidelijkt dat ze bedoelt dat de hele wagen groen was (CGVS dochter, p. 15).
- Over de eerste plek waar jullie een week opgesloten werden:
  - o U verklaart dat jullie op een mat op de grond sliepen (CGVS, p. 17), uw dochter zegt dat er een cementenverhoog was waarop een dunne matras lag (CGVS dochter, p. 15).
  - o U zegt dat er een houten celdeur was (CGVS, p. 17), uw dochter beschrijft een ijzeren deur met tralies (CGVS dochter, p. 17).
- Over de tweede plek waar jullie drie maanden opgesloten werden:
  - o U verklaart dat jullie een kamer hadden met een matras waar jullie met twee op sliepen (CGVS, p. 18). Uw dochter beschrijft twee gescheiden bedden, waarbij er een bed tegen de ene kant van de ruimte stond en een bed tegen de andere kant (CGVS dochter, p. 16).
  - o U zegt dat deze cel een deur van ijzeren tralies had, waarbij je door deze tralies telkens er iemand voorbijkwam deze zag passeren (CGVS, pp. 18-19). Uw dochter geeft aan dat het een volle deur was en bevestigt dat het niet mogelijk was om door de deur te kijken (CGVS dochter, p.17).
  - o Jullie zouden in die drie maanden slechts één keer ondervraagd geweest zijn, volgens u na ongeveer een week daar (CGVS, p. 19), volgens uw dochter na een paar weken (CGVS dochter, p. 17).

De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt verder ondermijnd door uw **beperkte kennis van en incoherenties met P.'s verklaringen over J.**, de sleutelfiguur in uw ontsnapping en vlucht.

- U leerde J. kennen tijdens uw tweede opsluiting aangezien hij in de gevangenis werkte waar jullie zaten, hij regelde jullie ontsnapping, jullie opvang voor de komende drie jaar en jullie reis naar België (CGVS, p. 11). Er kan dus redelijkerwijs van u verwacht worden dat u wel wat informatie over deze persoon heeft, of minstens getracht heeft meer informatie over hem te weten te komen, wat geenszins blijkt uit uw verklaringen: o U weet zijn volledige naam niet (CGVS, p. 12).
- o U weet zijn rang of zijn precieze functie binnen die gevangenis niet (CGVS, p. 13) o U weet niet waar hij woonde (CGVS, p. 13)
- o U weet dat hij getrouwd is omdat hij een trouwring aan zijn vinger had, verder heeft u geen idee van zijn gezinssituatie (CGVS, p. 13). o U weet niet of Joao uw man kende (CGVS, p. 13).
- Daarnaast zijn ook over J. incoherenties vast te stellen tussen uw verklaringen en die van uw dochter:
  - o U zegt dat u J. leerde kennen na twee maanden en een beetje van de drie maanden dat jullie daar opgesloten zaten (CGVS, p. 12). Uw dochter geeft aan dat ze hem leerde kennen vanaf het moment dat jullie werden overgebracht naar die gevangenis, en zegt daarna dat dit ongeveer in het midden van die drie maanden was (CGVS dochter, p. 12).

o U zegt dat hij door het personeel in de gevangenis met 'chef' werd aangesproken (CGVS, p. 13). Uw dochter geeft aan dat hij de commandant was en ook met 'Commandant' werd aangesproken door iedereen (CGVS dochter, p. 12).

U kan ook niet verklaren waarom Joao jullie hielp om te ontsnappen, onderduiken en vluchten. U geraakt niet verder dan te zeggen dat hij jullie hielp omdat jullie uit dezelfde regio afkomstig waren en dezelfde moedertaal hadden (CGVS, pp. 12, 19). Erop gewezen dat dit geen overtuigende verklaring is waarom een belangrijke militair onbekenden zou helpen op de manier waarop hij dat met jullie gedaan zou hebben, zegt u weer dat jullie uit dezelfde streek zijn, en dat het zou kunnen dat hij familie is maar u dat niet weet (CGVS, p. 24).

U verklaart vervolgens dat jullie met de hulp van J. konden **ontsnappen uit gevangenschap**, hierover legt u ongeloofwaardige en incoherente verklaringen af die de geloofwaardigheid van uw relaas verder onderuithalen.

U linkt deze ontsnapping aan een ziekenhuisopname die J. voor P. regelde na de drie maanden opsluiting op 15 juli 2022 voor een operatie aan haar been ten gevolge van geweld tijdens jullie arrestatie (CGVS, pp. 11, 19). Dit is ook wat uw dochter tijdens het persoonlijk onderhoud zegt (CGVS dochter, pp. 11, 17-18). Bij de DVZ verklaarde uw dochter echter uitdrukkelijk en ondubbelzinnig dat ze geopereerd werd aan haar been ten gevolge van een beenbreuk die ze opliep op de tweede plek waar jullie gevangen zaten, en dat deze operatie na jullie ontsnapping plaatsvond, op 15 juli 2024 (Vragenlijst CGVS dochter d.d. 04/06/2025, Vraag 3.5).

Uw verklaringen over jullie verblijf in het ziekenhuis, waarvan ook niet duidelijk is waarom u daarbij was, wijzen niet op een gevangenschap noch op een ernstige vrees:

- U veronderstelt maar weet niet zeker dat het de bedoeling was om na de behandeling terug naar de gevangenis te gaan (CGVS, p. 20).
- Jullie werden niet bewaakt in het ziekenhuis, er was enkel nog een vriend van J. die J(x) heet (CGVS, p. 20).
- Die J(x) kwam soms op bezoek om te vragen of jullie iets nodig hadden, voor de rest was er geen bewaking (CGVS, pp. 20-21).
- Erop gewezen dat dit niet klinkt alsof jullie gevangenen waren, zegt u dat er in het ziekenhuis inderdaad geenblijk van was dat jullie gevangen zaten (CGVS, p. 21).
- U geeft aan dat u zelf niet overwogen heeft tijdens de maand dat jullie in het ziekenhuis waren om te vluchten, ook al had J. er toen nog niet met u gesproken dat hij jullie zou helpen ontsnappen en vluchten (CGVS, p. 21).
- U beschrijft J(x) als een belangrijke figuur in dit stuk van uw vluchtrelaas, en de enige die op bezoek kwam in het ziekenhuis (CGVS, pp. 20-21) Uw dochter zegt echter dat er nooit bezoek kwam behalve af en toe J. en dat de vriend van J. die hielp zich nooit geïdentificeerd had (CGVS dochter, p. 18).

Ook het **gebrek aan voorzorgsmaatregelen of gezochte hulp en informatie in Angola** wijst niet op een ernstige vrees. Van wie internationale bescherming aanvraagt mag men verwachten dat deze persoon eerst in eigen land alle mogelijkheden om bescherming te verkrijgen heeft uitgeput, wat u geenszins heeft gedaan. U bent nog drie jaar in Angola verbleven. In die periode heeft u niet geprobeerd om hulp te zoeken voor uw problemen, niet aan J. gevraagd om deze zaak uit te proberen klaren, niet geprobeerd om informatie over uw echtgenoot te verkrijgen of waarom hij verdacht werd van FLEC-lidmaatschap. U was zelfs niet van plan om te vluchten tot J. u dit meedeelde een dag voordat jullie effectief vertrokken (CGVS, pp 23-24).

Deze passieve houding ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid en de ernst van de door u aangehaalde vluchtmotieven. Ook na uw vertrek uit Angola heeft u geen pogingen meer ondernomen om informatie over uw situatie te bekomen, wat u verklaart door te zeggen dat dit achter u ligt en buiten uw bereik is (CGVS, p. 11).

De opmerkingen die uw advocaat het Commissariaat-generaal bezorgt op het persoonlijk onderhoud zijn evenmin in staat deze appreciatie te wijzigen. Uw opmerkingen over een jaartal, de schrijfwijze van een wijk en een misverstand over de werkplek van uw echtgenoot betreffen louter preciseringen in de rand

van uw relaas, zonder daarbij een ander licht te werpen op enige essentiële elementen in de kern van uw relaas.

U legde uw Angolese identiteitskaart voor, dewelke bovenstaande vaststellingen niet beïnvloedt aangezien uw Angolese nationaliteit niet in vraag gesteld wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van M.E., P.C., tweede verzoekster, luidt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Angolese nationaliteit te hebben en etnisch Bakongo te zijn. U bent geboren op [...]2004 in Luanda, waar u gewoond heeft tot u op 17 februari 2025 het land verliet. U kwam met uw moeder A. M. M. mee naar België. Uw zus H. woont al sinds 2017 in België maar met haar heeft u geen contact, de rest van uw zussen woont nog in Luanda. Uw vader was een grenswacht in Cabina.

Uw vader werd er op een gegeven moment van verdacht lid te zijn van het Frente para a Libertação do Enclave de Cabinda (FLEC). Dit kwam u te weten in februari 2022 doordat er militairen naar uw huis waren gekomen die dit tegen u zeiden vooraleer ze uw moeder en u hardhandig meenamen. Jullie werden dan opgesloten in het politiekantoor, na een week werden jullie overgebracht naar een ander politiekantoor waar jullie drie maanden opgesloten zaten. Jullie zijn kunnen ontsnappen met behulp van J., de commandant van de plek waar jullie zaten opgesloten. Omdat uw moeder en J. oorspronkelijk uit dezelfde streek kwamen en hij geloofde dat jullie niets wisten over uw vader besloot hij jullie te helpen. U had een wonde aan uw been door het geweld waarmee jullie door de militairen werden opgepakt die maar niet genas. De commandant J. heeft toen samen met een collega geregeld dat jullie voor een operatie aan uw been naar een ziekenhuis konden gaan. Na die operatie nam hij jullie 's nachts mee naar een huis van hem dat aan een kerk lag. Daar verbleven uw moeder en u van augustus 2022 tot februari 2025. Toen kwam J. naar dat huis met de mededeling dat hij documenten voor jullie in orde gebracht had zodat jullie het land konden verlaten. J. nam samen met jullie het vliegtuig tot België, waar jullie aankwamen op 18 februari 2025. U nam afscheid van J. op de luchthaven en diende nog dezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in België in.

U vreest bij terugkeer gedood te worden door de militairen.

Ter staving van uw verzoek legde u uw Angolese identiteitskaart voor. U bezorgde op 16 juli 2025 via uw advocaat enkele opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Wat betreft uw vrees voor vervolging vanwege uw vader, namelijk dat hij door de Angolese autoriteiten werd beschuldigd van FLEC-lidmaatschap, dient vastgesteld dat deze vrees volledig gelijk is aan de problemen van uw moeder. Er werd, in het kader van de asielaanvraag van uw moeder, echter vastgesteld dat zij niet aannemelijk heeft weten te maken een gegronde vrees voor vervolging te koesteren, zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. In de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in het kader van de asielaanvraag van uw moeder (M. M., A., CGVS nr. [...]; DVZ nr. [...]) werd immers het volgende vastgesteld.

(...) (idem beslissing genomen ten aanzien van eerste verzoekster)

De opmerkingen die uw advocaat het Commissariaat-generaal bezorgt op het persoonlijk onderhoud zijn evenmin in staat deze appreciatie te wijzigen. Waar u uw verklaring omtrent de kleur van de camion, uw slaapsituatie in de eerste cel waar jullie verbleven, of uw moeder al dan niet medische zorg nodig had in de periode dat jullie ondergedoken leefden en de datum van uw operatie wenst aan te passen betreft dit louter een post factum verklaring om tegenstrijdige verklaringen te vergoelijken, zonder dat u concrete elementen aanhaalt om dit te staven. Uw verdere opmerkingen betreffen louter preciseringen in de rand van uw relaas, zonder daarbij een ander licht te werpen op enige essentiële elementen in de kern van uw relaas.

U legde uw Angolese identiteitskaart voor, dewelke bovenstaande vaststellingen niet beïnvloedt aangezien uw Angolese nationaliteit niet in vraag gesteld wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeksters twee afzonderlijke beroepen hebben ingesteld met respectievelijk rolnummers 347 662 en 347 669, en dat het verzoekschrift in de zaak met rolnummer 347 669 dezelfde middelen en argumenten ontwikkelt als in het verzoekschrift in de zaak met rolnummer 347 662. Het al dan niet samenvoegen van zaken behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) (RvS 26 mei 2009, nr. nr. 193.526). Gelet op het feit dat de verzoeksters dezelfde vluchtredenen aanhalen, dat de beslissing genomen ten aanzien van tweede verzoekster de redenen van de beslissing genomen ten aanzien van eerste verzoekster en dat de verzoekschriften dezelfde argumenten ontwikkelen, oordeelt de Raad dat het aangewezen is in het belang van een goede rechtsbedeling om de twee vorderingen wegens verknochtheid samen te behandelen en te beslechten. Het komt dan ook gepast voor om de twee vorderingen samen te voegen.

2.2. De commissaris-generaal is niet verschenen en heeft zich ook niet laten vertegenwoordigen ter terechtzitting.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de commissaris-generaal ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en de verzoeksters te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Het verzoekschrift

3.1. In het verzoekschrift in de zaak met rolnummer 347 662 voert eerste verzoekster een manifeste appreciatiefout aan en de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘Vreemdelingenwet’), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere de materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, en van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 (hierna ‘Vluchtelingenverdrag’). Zij betoogt dat zij wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag heeft. Zij stelt wel degelijk gevaar te lopen in Angola waar zij vreest gearresteerd te zullen worden en het slachtoffer te zullen worden van represailles vanwege de autoriteiten die haar echtgenoot ervan verdenken lid te zijn van het FLEC. Zij geeft een overzicht van de gebeurtenissen voor haar vertrek en stelt dat haar verzoek om internationale bescherming gebaseerd is op het feit dat zij in Angola opnieuw het slachtoffer zal worden van bedreigingen en dat de autoriteiten haar niet voldoende bescherming zullen kunnen of willen geven. Zij betoogt dat haar problemen ten onrechte worden geringschat door het CGVS en dat de omstandigheden waarin zij en haar dochter in Angola leefden van die aard waren dat zij in februari 2025 genoodzaakt waren het land te verlaten. Zij stelt dat het CGVS te weinig rekening heeft gehouden met de concrete omstandigheden en de feitelijkheid ter plaatse. Zij vreest dat in geval van terugkeer de Angolese autoriteiten haar valselijk diverse strafbare feiten in de schoenen zullen schuiven om zo met haar af te rekenen als reactie op haar ontsnapping uit de gevangenis. Zij vreest als een landverrader en terrorist te worden beschouwd en bij terugkeer te zullen worden gearresteerd en mishandeld. Verzoekster meent dat het CGVS ten onrechte geen geloof hecht aan haar verklaringen. Zij wijst erop dat zij haar volle medewerking heeft

verleend aan het CGVS bij het verschaffen over de persoonlijke omstandigheden die haar ertoe dwongen Angola te verlaten, dat zij aller nodige feiten en relevante elementen heeft overgemaakt en dat het CGVS ten onrechte geen rekening heeft gehouden met het tijdsverloop tussen de gebeurtenissen in Angola en het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Verzoekster stelt dat zij medische problemen heeft die voor stress zorgen die eveneens een verklaring kunnen bieden voor eventuele vergissingen tijdens haar persoonlijk onderhoud. Verzoekster citeert uit de notities van het persoonlijk onderhoud en stelt vervolgens dat uit haar gehoor is gebleken dat zij een voldoende duidelijk zicht heeft geboden op de omstandigheden van haar gevangenschap en over de periode dat zij ondergedoken had geleefd in een huis van J.. Haar traumatische ervaringen kunnen wel degelijk een redelijke verklaring vormen voor het feit dat zij in de daaropvolgende maanden de gebeurtenissen heeft trachten te verwerken op haar eigen manier. Zij betoogt dat het algemeen geweten is dat een traumatische ervaring bij een mens kan leiden tot psychische stoornissen, waaronder verdringing en vervlakking en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid en dat het CGVS ten onrechte onvoldoende rekening heeft gehouden met dit menselijk aspect. De combinatie van deze factoren kan wel degelijk een redelijke uitleg bieden voor het feit dat haar antwoorden op enkele onderdelen tegenstrijdig zijn met deze van P. en haar doorleefde verklaringen moeten volstaan om haar het voordeel van de twijfel te geven. De diverse correcte en eensluidende antwoorden van verzoekster en haar dochter P. overstuigen in ruime mate het aantal verklaringen die misschien op enkele onderdelen niet overeen kwamen en zij vindt het opmerkelijk dat het CGVS daaraan voorbijgaat. Verzoekster meent dat haar toelichting telkens als zij werd gevraagd om meer uitleg te geven wel degelijk aannemelijk en niet a priori ongeloofwaardig was en dat het CGVS ten onrechte geen rekening hield met de bijzondere en afstandelijke relatie van verzoekster met haar echtgenoot die er een dubbel leven op nahield en vaak voor langere periodes afwezig was, wat verklaart waarom zij weinig nuttige informatie kon geven over zijn werkzaamheden. Zij stelt dat tijdens haar gehoor op het CGVS duidelijk gebleken was dat zij op een overtuigende en doorleefde manier over de feiten had verteld waaruit bleek dat zij in Angola steeds in angst en onveiligheid zal blijven leven en citeert uit haar verklaringen. Zij stelt dat het CGVS de moeilijkheden die zij heeft gekend, fout heeft ingeschat, dat zij dankzij J. vandaag kan getuigen over de onmenselijke behandelingen die zij en haar dochter hebben ondergaan en dat haar medische problemen en de stress waarmee zij kampte, maakten dat zij onmogelijk ter plaatse kon blijven om meer informatie in te winnen over de situatie van haar echtgenoot. Zij benadrukt dat haar verklaringen over haar moeilijkheden met de autoriteiten wel degelijk eerlijk waren en stelt, dat zij zich achteraf gezien realiseert dat zij voorafgaand aan het persoonlijk onderhoud beter voor zichzelf haar vluchtmotieven op een rijtje had gezet om zo een nog accurater relaas te geven. Zij blijft ervan overtuigd dat zij bij terugkeer naar Angola vervolgd zal worden. Verzoekster meent dat het CGVS onzorgvuldig is tewerk gegaan en dat haar verklaringen moeten volstaan om haar minstens het voordeel van de twijfel te geven. Vervolgens betoogt verzoekster dat het CGVS ten onrechte weigerde om haar de subsidiaire bescherming toe te kennen.

Zij stelt dat zij bij een eventuele terugkeer naar Angola vreest het slachtoffer te zullen worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing en er ernstige schade zal ondergaan in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te willen vernietigen, haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde het rechtsplegingsdossier terug over te maken aan het CGVS voor verder onderzoek.

3.2. Verzoekster voegt de bestreden beslissing toe aan het verzoekschrift.

In het verzoekschrift in de zaak met rolnummer 347 669 voert tweede verzoekster dezelfde schendingen aan, herneemt zij het hierboven samengevatte betoog. Zij voegt de ten aanzien van haar genomen beslissing toe aan haar verzoekschrift.

4. Antwoord op de beschikking van de Raad overeenkomstig artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet

In antwoord op de beschikking van de Raad legt de commissaris-generaal een aanvullende nota van 6 januari 2026 toe waarbij volgende inlichtingen worden overgemaakt met betrekking tot de mensenrechtensituatie in Angola, met inbegrip van de exclave Cabinda, toegang tot overheidsbescherming en de:

1. *Finnish REPORT (MACHINE TRANSLATION) ANGOLA Cabinda, returning from abroad, 2 december 2025;*
2. *COI Focus Angola Cabindese onafhankelijkheidsbewegingen, 16 november 2024 (update).;*
3. *Finnish REPORT (MACHINE TRANSLATION). ANGOLA. Structure and activities of FCC - organization, infringements, situation of the members of FLEC Fins rapport, augustus 2023: cfr. hoofdstuk 3: Has the position of FLEC and its members changed in Angola in recent years?;*
4. *German REPORT (MACHINE TRANSLATION) ANGOLA General situation and human rights Situation, 16 april 2024."*

Met betrekking tot de mensenrechtensituatie en toegang tot overheidsbescherming wordt volgende informatie bijgebracht via hyperlink:

1. New York University School of Law, Globalex, Angola, Judiciary, s.d. (internetlink);
2. American Bar Association (ABA) POLICY BRIEF, Strengthening Judicial Independence in Angola;
3. American Bar Association (ABA), Report on the Assessment of Operational Procedures, Behavioral Practices, Policies, and Training Needs in the Angolan Judicial System, with a Focus on the Handling of Sexual and Reproductive Rights Cases, 16/08/2025;
4. American Bar Association (ABA), Policy Brief - Angolan Traditional and Formal Justice Systems (English), 19/08/2025;
5. Afrobarometer, Angolans highlight police corruption and use of excessive force, Afrobarometer Dispatch No. 641, 17/05/2023;
6. Algemene rapporten inzake de mensenrechtensituatie in Angola:
  - *National report submitted pursuant to Human Rights Council resolutions 5/1 and 16/21* Angola*,
  - *Report of the Working Group on the Universal Periodic Review* Angola* en
  - *'2023 Country Report on Human Rights Practices: Angola*.

Verzoeksters hebben niet gereageerd op de beschikking van de Raad.

5. Aanvullende nota

Verzoeksters leggen een aanvullende nota neer waarbij in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen worden ter kennis gebracht en toegelicht:

- Stukken 1-7: Medische verslagen Jessa Ziekenhuis in verband met de verzorging van verzoeksters been.

6. Voorafgaand

6.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoeksters daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeksters om internationale bescherming al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van de feiten en omstandigheden en de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen.

De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeksters om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moeten een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeksters aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekers samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden,

omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeksters afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeksters. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeksters bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

7.2. Verzoeksters verklaren de Angolese nationaliteit te bezitten en leggen bij de indiening van hun verzoeken om internationale bescherming hun respectievelijke Angolese identiteitskaart neer. De identiteit en Angolese nationaliteit van verzoeksters worden niet betwist.

7.3. De beschermingsverzoeken zijn gebaseerd op verzoeksters' vrees voor vervolging door de Angolese autoriteiten omwille van hun familiale band (echtgenoot, respectievelijk dochter) met een militair die volgens hun verklaringen als grenswacht in Cabinda werkte en ervan verdacht werd lid te zijn van het Frente para a Libertação do Enclave de Cabinda (FLEC).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het FLEC de belangrijkste afscheidingsbeweging in de enclave Cabinda is dat een separatistische guerilla strijd voert tegen de Angolese regering. Hoewel dit slechts sporadisch gepaard gaat met geweld, begonnen de spanningen met de Angolese regering weer op te lopen nadat deze laatste het aanbod van onderhandelingen door de separatistische groeperingen in Cabinda onbeantwoord liet. Volgens ACLED werden in de periode tussen 1 januari 2015 tot 30 mei 2025 ongeveer 8 dodelijke slachtoffers geregistreerd in incidenten waarbij FLEC-FAC betrokken was en door deze indicenten was 2025 statistisch al het dodelijkste jaar in de regio sinds 2016. De Angolese regering stelt dat de Angolese veiligheidstroepen de Cabinda regio onder controle hebben en dat de situatie er stabiel is, maar bronnen zoals Freedom House maken in 2024 gewag van *“low-level rebel activity”* in Cabinda. FLEC-FAC kondigde een staakt-het-vuren af in april 2025 maar dit werd volgens FLEC-FAC geschonden door het Angolese leger en in mei 2025 vielen doden in confrontaties tussen FLEC-FAC en het Angolese leger. Mensenrechtenorganisatie Human Rights Watch rapporteerde de arrestatie in mei 2023 van 48 vreedzame demonstranten, waarvan de meesten na ondervraging opnieuw werden vrijgelaten, maar zeven onder hen werd aangeklaagd wegens rebellie. Volgens Human Rights Watch werden sinds het aantreden van President

Lourenço in september 2017 meer dan honderd activisten die vreedzaam voor de onafhankelijkheid van Cabinda demonstreerden gearresteerd door de autoriteiten. Volgens een rapport van de Bertelsmann Stichting van 2024 worden activiste en personen die worden verdacht van het ondersteunen van FLEC samen met hun families geconfronteerd met willekeurige huiszoekingen, onwettige arrestaties en foltering door de veiligheidsdiensten (CEDOCA, *Angola. Cabinda, returning from abroad*, 2 December 2025 en CEDOCA, *General situation and human rights situation*, 16 april 2024).

Uit de beschikbare bronnen blijkt dat in Cabinda verschillende afscheidingsbewegingen actief zijn en dat de Angolese regering repressief optreedt tegen deze groeperingen, waaronder FLEC en dat daarbij van beide zelden geweld wordt gebruikt. Verzoeksters verklaren dat hun echtgenoot/vader als militair actief was in Cabinda voor het Angolese leger. Zo uit de beschikbare bronnen blijkt dat het Angolese leger aanwezig is op het grondgebied van Cabinda, dient evenwel te worden vastgesteld, in navolging van de bestreden beslissing, niet aannemelijk maken dat hun echtgenoot/vader daadwerkelijk van lidmaatschap van het FLEC zou beschuldigd zijn. Zoals terecht gemotiveerd in de bestreden beslissing kan eerste verzoekster niet verduidelijken waarom haar echtgenoot daarvan verdacht zou zijn. Zij verklaart hierover dat zij dit niet kan uitleggen omdat zij niet samen waren, dat zij dit niet heeft geprobeerd te achterhalen omdat er geen contact was en dat zij dit ook niet heeft gevraagd aan J., de persoon die hen hielp ontsnappen en zelfs met hen meereisde naar België (NPO eerste verzoekster, p. 15). Voorts blijkt uit eerste verzoeksters verklaringen ook dat zij niet weet wat de mening van haar echtgenoot over het FLEC was, noch of hij in het kader van zijn werk in Cabinda in contact kwam met leden van het FLEC (NPO eerste verzoekster, p., 15).

Zij stelt weliswaar dat hij als grenswacht aan de grens tussen Angola en Congo-Brazzaville, werkte en dat zijn uniform groen was, maar kan verder geen informatie geven de beroepsactiviteiten in Cabinda. Eerste verzoekster verklaarde dat zij op traditionele wijze in het huwelijk trad met haar echtgenoot in 1983 (Verklaring DVZ eerste verzoekster, vraag 16a) en dat zijn in januari 2022 voor het laatst contact had met hem, dus kort voor het leger bij haar thuis kwam en haar en haar dochter meenamen.

Zoals terecht aangestipt in de bestreden beslissing kan redelijkerwijze verwacht worden van een persoon die meer dan veertig jaar met een militair traditioneel gehuwd was, dat zij meer gedetailleerd zou kunnen vertellen over de precieze activiteiten van haar man en toch minstens een idee zou hebben van zijn standpunt over de FLEC. Volgens eerste verzoeksters verklaringen was haar man immers een grenswacht in Cabinda, waar FLEC de meest prominente afscheidingsbeweging is en waar gewelddadige confrontaties tussen het Angolese leger en de FLEC plaatsvonden, zoals blijkt uit de beschikbare landeninformatie. Dat de situatie met het FLEC en de mogelijke risico's die dit voor verzoeksters echtgenoot zou kunnen inhouden, diens standpunt ten aanzien van FLEC en de mate waarin hij al dan niet in contact kwam met leden van het FLEC, nooit ter sprake zou gekomen zijn, zoals zij verklaart, is niet aannemelijk. Verzoekster wijt haar gebrek aan kennis hierover tijdens het persoonlijk onderhoud aan het feit dat haar echtgenoot steeds zeven of acht maanden in Cabinda verbleef om dan daarna voor een week naar huis te komen (NPO, p. 14) en in het verzoekschrift aan de afstandelijke relatie die zij met haar echtgenoot had. Dit biedt naar het oordeel van de Raad evenwel geen plausible verklaring voor haar gebrek aan kennis. Vooreerst blijken de verklaringen van eerste verzoekster over de periodes van afwezigheid van haar echtgenoot danig te verschillen van de verklaringen van tweede verzoekster hierover, die stelde dat haar vader (echtgenoot van eerste verzoekster) eerder om de twee tot drie maanden bij haar en haar moeder in Luanda verbleef (NPO tweede verzoekster, p. 13). Dit ondergraaft reeds geloofwaardigheid van eerste verzoeksters verklaringen over de duur van de afwezigheden van haar echtgenoot. Bovendien blijkt uit de verklaringen van beide verzoeksters dat hun echtgenoot/vader wel degelijk met tussenperiodes gedurende een week bij hen bleef in Luanda, wat impliceert dat zij ook de gelegenheid hadden om over het werk van haar echtgenoot te spreken. Voorts is het ook weinig aannemelijk dat verzoeksters niet meer informatie zouden hebben trachten te bekomen over de beweerdde beschuldigingen aan het adres van verzoeksters echtgenoot/vader via J.. Volgens hun verklaringen was J. immers het hoofd van het tweede politiekantoor waar zij zouden zijn vastgehouden en die hen na hun ontsnapping nog drie jaar in een huis van hem liet wonen. Eerste verzoekster had dus de gelegenheid om minstens te proberen via J. meer te weten te komen. Dat zij zelfs niet heeft geprobeerd om via J. en diens contacten meer informatie te bekomen over de achtergrond van de beschuldiging van lidmaatschap van haar echtgenoot en dus de reden waarom zij zelf zouden gevisieerd zijn, in een bijkomende indicatie van het gebrek aan geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen dat hun echtgenoot/vader van lidmaatschap van FLEC werd beschuldigd. In de door verzoeksters geschetste omstandigheden kan de aard van de relatie met haar echtgenoot en het feit dat hij met tussenpozen bij hen thuis verbleef niet verklaren waarom eerste verzoekster niet kan duiden hoe haar echtgenoot, die volgens haar verklaringen actief was als grenswacht in Cabinda staat tegenover het FLEC en of hij al dan niet met FLEC-leden in contact kwam. Voorts blijkt uit de verklaringen van eerste verzoekster dat haar echtgenoot als grenswacht actief zou geweest zijn aan de grens met Congo- Brazzaville en dat hij volgens haar geen gevaarlijk beroep had (NPO eerste verzoekster, p. 15). Verzoeksters kunnen niet aannemelijk maken waarom hun echtgenoot/vader door de Angolese autoriteiten van FLEC-lidmaatschap zou verdacht kunnen worden door de Angolese autoriteiten en op de basis van de weinige informatie die verzoeksters verstrekken over de het beroep van hun echtgenoot/vader kan evenmin worden afgeleid dat dergelijk lidmaatschap hem zou zijn toegeschreven door de Angolese autoriteiten op basis van het enkele feit dat hij in Cabinda gestationeerd zou geweest zijn.

Verder slagen verzoeksters er ook niet in om hun arrestatie en opsluiting in twee politiekantoren in Angola aannemelijk te maken. Zo dient vooreerst, in navolging van de bestreden beslissingen, te worden vastgesteld

dat de verklaringen van beide verzoeksters over de concrete omstandigheden van beide plaatsen waar zij zouden zijn vastgehouden niet overeenstemmen. In de bestreden beslissingen wordt hierover op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“Over de eerste plek waar jullie een week opgesloten werden: - U verklaart dat jullie op een mat op de grond sliepen (CGVS, p. 17), uw dochter zegt dat er een cementenverhoog was waarop een dunne matras lag (CGVS dochter, p. 15). - U zegt dat er een houten celdeur was (CGVS, p. 17), uw dochter beschrijft een ijzeren deur met tralies (CGVS dochter, p. 17). Over de tweede plek waar jullie drie maanden opgesloten werden: - U verklaart dat jullie een kamer hadden met een matras waar jullie met twee op sliepen (CGVS, p. 18). Uw dochter beschrijft twee gescheiden bedden, waarbij er een bed tegen de ene kant van de ruimte stond en een bed tegen de andere kant (CGVS dochter, p. 16). - U zegt dat deze cel een deur van ijzeren tralies had, waarbij je door deze tralies telkens er iemand voorbijkwam deze zag passeren (CGVS, pp. 18-19). Uw dochter geeft aan dat het een volle deur was en bevestigt dat het niet mogelijk was om door de deur te kijken (CGVS dochter, p.17). - Jullie zouden in die drie maanden slechts één keer ondervraagd geweest zijn, volgens u na ongeveer een week daar (CGVS, p. 19), volgens uw dochter na een paar weken (CGVS dochter, p. 17)”*. Indien verzoeksters daadwerkelijk respectievelijk een week en drie maanden in twee verschillende politiekantoren werden opgesloten omwille van hun familieband met hun echtgenoot/vader, kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij over specifieke kenmerken van de cel waar zij waren opgesloten zoals de vraag of men vanbinnen uit al dan niet mensen voorbij kon zien komen en het bed/matras waarop zij sliepen, overeenstemmende verklaringen zouden afleggen. De vaststelling dat zij hierover zeer uiteenlopende verklaringen afleggen, ondermijnt dan ook reeds de geloofwaardigheid van hun verklaringen hierover. Verzoeksters voeren geen concreet verweer tegen de vastgestelde tegenstrijdigheden. Hun algemeen betoog dat eerste verzoekster traumatische ervaringen heeft doorgemaakt, dat dit kan leiden tot psychische stoornissen en een vertekende beleving van de werkelijkheid en dat de psychische moeilijkheden waarmee zij kampt een verklaring bieden voor mogelijke tegenstrijdigheden tussen hun beider verklaringen kan niet volstaan.

Bovendien blijken de verklaringen van beide verzoeksters niet alleen tegenstrijdig met betrekking tot de omstandigheden van hun opsluiting maar eveneens met betrekking tot wanneer zij J., een centrale figuur in hun vluchtrelaas leerden kennen en de manier waarop hij zou zijn aangesproken door het personeel in de gevangenis. Zo wordt in de bestreden beslissingen op goede gronden gemotiveerd dat *“U zegt dat u J. leerde kennen na twee maanden en een beetje van de drie maanden dat jullie daar opgesloten zaten (CGVS, p. 12). Uw dochter geeft aan dat ze hem leerde kennen vanaf het moment dat jullie werden overgebracht naar die gevangenis, en zegt daarna dat dit ongeveer in het midden van die drie maanden was (CGVS dochter, p. 12). U zegt dat hij door het personeel in de gevangenis met ‘chef’ werd aangesproken (CGVS, p. 13). Uw dochter geeft aan dat hij de commandant was en ook met ‘Commandant’ werd aangesproken door iedereen (CGVS dochter, p. 12)”*. Verzoeksters voeren andermaal geen concreet verweer tegen deze motieven, die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier. Dat eerste verzoekster zou kampen met psychische problemen en stoornissen als gevolg van traumatische ervaringen wordt op geen enkele wijze gestaafd en is een loutere bewering die niet kan volstaan als verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheden. In de mate dat verzoeksters stellen dat dergelijke traumatische ervaringen tot een vertekende beleving van de werkelijkheid kunnen leiden, blijken de vastgestelde tegenstrijdigheden ook andere aspecten van hun vluchtrelaas, zoals wanneer zij voor het eerst in contact kwamen met J. en zijn aanspreektitel. Gelet op de beweerde duur van hun verblijf op het politiekantoor en hun jarenlange contact met J. na hun vrijlating, kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij hierover consistente verklaringen zouden afleggen.

Bovendien dient in navolging van de bestreden beslissingen te worden vastgesteld dat verzoeksters kennis over J, een man die hun ontsnapping regelde en hen gedurende drie jaar in een huis van hem liet onderduiken tot zij samen met hem naar België reisden wel heel beperkt is en dat zij ook geenszins op overtuigende wijze kunnen duiden waarom J., die volgens hun verklaringen in het politiekantoor waar zij drie maanden werden opgesloten een verantwoordelijke functie had, hen zou helpen ontsnappen, ervoor zorgde dat tweede verzoekster aan haar been geopereerd kon worden, gedurende drie jaar zou laten onderduiken in een huis dat hij bezat en ook nog voor hun levensonderhoud zorgde en bovendien hen niet alleen hielp om het land te ontvluchten, maar op de koop toe met hen meereisde met het vliegtuig naar België (NPO, eerste verzoekster, p. 12, 13, 24). Dat J. uit dezelfde regio als verzoeksters zou komen en dezelfde taal sprak als verzoeksters, zoals eerste verzoekster naar voor schuift (NPO eerste verzoekster, p. 24), kan niet verklaren waarom J. zijn verantwoordelijke functie in het politiekantoor op het spel zou zetten door twee voor hem voordien onbekende personen die zouden zijn vastgehouden vanwege hun verwantschap met een van lidmaatschap van FLEC verdachte militair, te helpen onderduiken voor de Angolese autoriteiten. In het licht van de beschikbare landeninformatie inzake de houding van de Angolese autoriteiten ten aanzien van personen die verdacht worden van betrokkenheid bij FLEC is het niet aannemelijk dat een persoon met het profiel van J. zich louter omwille van hun gemeenschappelijke regio van herkomst en taal, het risico zou lopen om op die manier en door verzoeksters te helpen zich aan de Angolese autoriteiten te onttrekken, zelf door de Angolese autoriteiten vervolgd te worden.

Voorts zijn verzoeksters' verklaringen over de wijze waarop zij uit gevangenschap zouden ontsnapt zijn met de hulp van J. niet alleen tegenstrijdig maar ook niet aannemelijk. Zo zijn verzoeksters' verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat tweede verzoekster in het ziekenhuis zou zijn opgenomen voor een operatie aan haar been ten gevolge van het door de militairen bij hun arrestatie gebruikte geweld (NPO eerste

verzoekster, p; 11, 19 en NPO tweede verzoekster, p. 11, 17-18) tegenstrijdig met tweede verzoeksters verklaringen bij de DVZ waar zij uitdrukkelijk verklaarde dat zij werd geopereerd tengevolge van een beenbreuk opgelopen in de tweede plek waar verzoeksters gevangen zaten (Vragenlijst CGVS tweede verzoekster, vraag 3.5.). Bovendien kan uit de door eerste verzoekster geschetste omstandigheden waarin zij in het ziekenhuis verbleven niet blijken dat zij in het ziekenhuis zouden bewaakt zijn en beaamt eerste verzoekster, erop gewezen dat haar beschrijving niet klinkt alsof zij gevangenen waren, dat in het ziekenhuis niet bleek dat zij gevangen zaten en blijkt dat zij desondanks en ondanks het feit dat J. haar toen nog niet had gesproken over ontsnappen en vluchten, tijdens de maand dat zij in het ziekenhuis verbleven nooit overwoog om te vluchten (NPO eerste verzoekster, p. 21).

De vaststelling dat verzoeksters een maand lang onbewaakt in het ziekenhuis verbleven, waarbij enkel J(x), een vriend van J. soms op bezoek kwam, valt niet te rijmen met hun verklaring dat zij gearresteerd werd en opgesloten gedurende drie maanden omdat zij verwant zijn met een militair die van lidmaatschap van de FLEC werd beschuldigd. Indien zij daadwerkelijk om die reden zouden zijn gearresteerd en gedurende drie maanden opgesloten, is het niet geloofwaardig dat zij zonder enige bewaking in het ziekenhuis konden verblijven. Redelijkerwijze kan verondersteld worden dat daartoe de nodige maatregelen zouden zijn genomen nadat zij vanuit hun cel naar het ziekenhuis zouden zijn overgebracht, zoals zij beweren. De vaststelling dat dit niet het geval was en dat eerste verzoekster bovendien beaamt dat niet bleek dat zij gevangen waren in het ziekenhuis, ondermijnt de geloofwaardigheid van hun vluchtrelaas op fundamentele wijze.

Ook de door verzoeksters door middel van een aanvullende nota neergelegde medische documenten waaruit blijkt dat zij in België behandeld werd voor haar been, kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen. Zo hieruit kan blijken dat zij een ontsteking heeft in haar knieholte en dat in deze documenten wordt gesteld dat tweede verzoekster verklaarde dat zij in 2022 aan haar been werd geopereerd, kan slechts worden vastgesteld dat dit louter is gebaseerd op verzoeksters' verklaringen, dat hierin verder geen melding wordt gemaakt van een arrestatie en gevangenschap en, dat in deze documenten de behandelende artsen zich verder ook niet uitspreken over de oorzaak van deze medische problematiek.

Verzoeksters ontcrachten de terechte vaststellingen in de bestreden beslissingen op grond waarvan in de bestreden beslissingen op goede gronden de beweerde arrestatie, opsluiting en ontsnapping uit gevangenschap ongeloofwaardig wordt bevonden niet door het louter volharden in hun eerdere verklaringen en deze te citeren, zonder daarbij op concrete wijze de vastgestelde tegenstrijdigheden of ongerijmdheden in hun vluchtrelaas te weerleggen of te verklaren. Dat eerste verzoekster op overtuigende en doorleefde wijze over de feiten had verteld en dat hieruit bleek dat zij in Angola steeds in angst en onveiligheid zou blijven leven, zoals in het verzoekschrift nog wordt gesteld, kan gelet op het voorgaande geenszins worden bijgetreden.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat aan verzoeksters het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund.

In acht genomen verzoeksters' verklaringen en de door hen neergelegde documenten, beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie, dient te worden besloten dat verzoeksters de beweerde problemen met en vrees voor represailles door de Angolese autoriteiten vanwege hun verwantschap met een van lidmaatschap van FLEC verdachte militair niet aannemelijk maken omdat hun verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn.

Er kan niet worden besloten dat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat zij in geval van terugkeer naar Angola omwille van deze aangevoerde maar ongeloofwaardig bevonden problemen vervolging riskeren.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeksters geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeksters geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

7.2. In zoverre verzoeksters zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat verzoeksters niet aannemelijk maken dat zij in geval van terugkeer naar Angola riskeren te worden onderworpen aan vervolging of ernstige schade omwille van de door hen aangehaalde maar ongeloofwaardig bevonden problemen omwille van de verwantschap met een van lidmaatschap van FLEC verdachte militair.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeksters geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Verzoeksters maakten immers doorheen hun opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij voor haar vertrek uit Angola in dat land zouden hebben gekend.

7.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat er in Angola actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict en willekeurig geweld, zodat er ten aanzien van verzoeksters geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij er een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

8. Wat betreft de door verzoeksters aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeksters op het CGVS werden gehoord. Tijdens dit gehoor kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Portugees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoeksters' land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan dus niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoeksters aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissingen. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissingen en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoeksters niet in aanmerking komen voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

Met betrekking tot de door verzoeksters ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissingen. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen zowel in rechte als in feite gemotiveerd zijn. Uit het betoog van de verzoeksters blijkt dat zij de motieven van deze beslissingen kennen en begrijpen. Zij zijn er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeksters hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend zesentwintig door:

K. POLLET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET